

snor for enhver nasjonalsinnet og plikttro nordmann.

Jeg appellerer til alle landsmenn. I særdeleshet appellerer jeg til dere, tidligere frontkjempere, om igjen å melde dere til kampen. Det nye «Pansergrenaderregiment Norge» trenger en grunnstamme av utdannede og krigserfarne soldater. Dere skal danne denne grunnstamme sammen med de frontkjempere som nå er utdannet til offiserer. Vis enda en gang et godt eksempel for de andre menn i partiet og for de øvrige landsmenn som ennå står utenfor. La oss vise hva det betyr å være nasjonalsosialist og nordmann.

Det vil komme en tid da alle landsmenn som i dag står utenfor, vil innse at ofrene i denne krig blir brakt også for dem, da vil de bøye seg for eders offervilje og innsats, og være beskjemet over at de ikke selv var med og gjorde sin plikt.

Kampfeller, landsmenn. I Russland avgjøres Europas og Nordens og dermed vårt hjemlands skjebne.

Vis dere våre fedre verdige. Vis dere verdige heltegjeringene til alle dem som nå har ofret sitt liv for Norges sak. Meld dere til «Pansergrenaderregimentet Norge».

Oslo, 9. mars 1943.

Vidkun Quisling.

1943, mars 30.

Morgenbladet. Av Quislings tale foregående dag foran slottet i Oslo til et nytt kompani frivillige norske politimenn.

I disse dager reiser et nytt kompani av frivillige norske politimenn til fronten, hvor de skal settes inn i kampen mot den røde fare. Det nye politikompani, som ledes av Egil Hoel, skal avløse det første frivillige politikompani som er ventende heim.

I anledning av avreisen mønstret kompaniet i går middag for Ministerpresidenten foran slottet.

..... hvoretter Ministerpresidenten holdt en kort tale til de nye frivillige. ....

Ministerpresidenten overrakte så kompaniet en vakker fane som han ba de norske frivillige verne om og holde i ære som et minne om fedrelandet og folket vårt.

1943, mai 18.

Aftenposten. Av Quislings tale i Oslo foregående dag.

..... Å føre Norge inn i et germansk statsforbund på den plass som det tilkommer i Europa og dermed skape den eneste mulige sikkerhet for en stor fremtid for det norske folk, i det ser jeg min historiske oppgave. På dens virkeliggjørelse tror jeg, og for mitt folks liv og fremtid kjemper jeg. Det er min faste overbevisning at mitt livsverk, som alltid har vært å tjene mitt folk, her vil finne sin fullbyrdelse.

Vi har Adolf Hitlers ord for at Norge har en stor fremtid og en særlig oppgave å fylle i det nye Europa. Og jeg har hans ord for at Tyskland i den kommende germanske og europeiske nyordning ikke har noen tanke på å kreve mer av Norge enn absolutt nødvendig for våre to germanske folks felles interesser og for Europas sikkerhet, og at nyordningen i Europa, hvis form ennå ikke kan fastlegges, skal bygge på de enkelte folks nasjonale egenart og frie utvikling.

Kampfeller!

Veien ligger også her klar foran oss! La oss gå den med kraft og besluttomhet. Men en ting må overalt være bestemmende: Nå gjelder det først og fremst å vinne krigen! Vi må alle være besjelt av den samme innsikt i tingene og den samme vilje til total innsats som har brakt tusener av våre kampfeller frivillig til fronten.

Vårt hjerte av nidkjærhet luer,

kast oss på bålet som ved, bare slektene

tennes derav .....

1943, juli.

Major F. H. Kjelstrups skriv til Quislings kasselli, bilagt med:

- Kortfattet oversikt vedr. Den norske Legion, skrevet av major Kjelstrup sommeren 1942.**
- P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om norske forhold av betydning for tilslutning til Den norske Legion.**
- P.M. (udatert) fra major Kjelstrup om Den norske Legions lån til Rikshirden.**
- Skriv av 22/12 1941 fra major Kjelstrup til Den høheren SS- und Polizeiführer.**
- Major Kjelstrups sirkulære av 8/12 1941 til de frivillige av Den norske Legion. «Hva vil Nasjonal Samling?»**

Ad b.

..... Den 10/8 1941 hadde det meldt seg noe over 1700 mann. Ikke så få av disse ombestemte seg imidlertid og trakk seg tilbake, da de fikk rede på at øvelsene her hjemme foregikk uten våpen og utstyr og at utdannelsen med våpen skulle finne sted i Tyskland.

Etter avdelingens ankomst til Tyskland ble bataljonen av bataljonssjefen omorganisert etter tysk reglement (som det senere viste seg uten nødvendighet) med den følge at det krevdes supplering av styrken, et krav som det på grunn av stagnasjon i tilgangen var vanskelig å imøtekomme tilstrekkelig hurtig.

Et kinkig spørsmål under forhandlingene i Berlin var edsavleggelsen.

I norske offiserskretser var det overvelende stemning for å søke oppnådd en ordning med edsavleggelse like overfor N.S.-Fører, som så forutsettes å forplikte seg like overfor Tysklands fører på Legionens vegne.

Ved underhåndskonferanser ble det konstatert

102749

Kjelstrup

at en slik ordning ikke kunne ventes gjennomført. Det ble derfor ikke fremsatt noe forslag herom fra norsk side.

Under henvisning til krigstilstanden de jure ble det etter konferanse mellom de aktive norske offiserer som ved anledningen var til stede i Berlin, etter forslag av sjefen for Viken bataljon, antydning edsavleggelse til overkommandoen i Finland, hvilket heller ikke ble funnet realiserbart. Det viste seg senere at partiledelsen ikke ville vært enig i forslag i denne retning. Det er vel forøvrig sannsynlig at Finland på grunn av sitt daværende forhold til den norske regjering i London overhodet ikke kunne ta imot norske frivillige. ....

Misnøyen ved feltavdelingen ble faretruende sterk, da avdelingen etter edsavleggelsen ble meddelt at de frivillige nå var bundet til tjeneste for krigens varighet og at de kontrakter som var inngått med Legionsledelsen i Oslo således var ugyldige. I disse kontrakter var i analogi med Finlandshjelpen i 1939 fastsatt en tjenestetid av 6 måneder, hvorav minst 5 i utlandet. Fra norsk side var denne bestemmelse ansett som nødvendig for å få tilslutning. *(beskrivelse)*

Berlins krav om supplering og Rikshirdens betingelser for å assistere med vervingen førte til at Legions sjefen med N.S.-Førers vitende lot Rikshirden få finansiell støtte til propagandaen i form av et lån (kr. 100.000.—) mot vekselobligasjon — en ubetydelig støtte sett i lys av Rikshirdens store innsats av frivillige, dens omkostninger til verving m. v. Av kretser som ikke kjente sammenhengen ble også dette søkt utnyttet imot staben under propagandabetegnelsen «slavehandel». *hvis det er slett?*

Selv om en ikke kan anerkjenne riktigheten av de synsmåter som gjøres gjeldende og selv om det er overmåte sterke argumenter imot denne tilsynelatende uangripelige jus, så er det helt opplagt at henvisningen til den faktiske krigstilstand de jure som ennå råder mellom Tyskland og Norge er en faktor av avgjørende betydning for opinionen i Norge m. h. t. legionen og dermed en avgjørende hindring for stor tilslutning til den.

Det er enn videre ikke tvil om at denne synsmåte vil bli lagt til grunn i sin tid fra flertallets side i det indre oppgjør som må forutsettes å bli følgen av en eventuell avslutning av krigen uten desidert tysk seier. Selv om en muligens kan bortse fra denne eventualitet og selv om de frivillige er fullt på det rene med betydningen av deres innsats for Norges fremtid, så er allikevel denne agitasjon og utbredte opinion meget ubehagelig for dem som trer inn for Finnlands og Nordens sak ved siden av Tyskland i korstoget mot bolsjevismen.

Legionen kan ikke få den plass i folkets be-

vissthet som den fortjener, hvis ikke krigstilstanden de jure bringes til en avslutning.

Og Legionens befal og menige kan først i dette tilfelle med udelt glede gå til løsningen av sin oppgave.

Da Tyskland ikke anerkjenner den norske eks-regjering i London, synes det for en rent ytre betraktning ikke konsekvent å oppsette fredslutningen av hensyn til denne eks-regjerings eksistens.

En er oppmerksom på at det for krigsoperasjonene er av betydning for den tyske krigsmakt at krigslovene fortsatt kan gjøres gjeldende i Norge. Det antas imidlertid at tilsvarende fordeler i tilfelle måtte kunne sikres ved vennskapelig overenskomst for varigheten av krigen mot England.

I den P.M. som ble levert i Berlin var foreslått regjeringdannelse på bredest mulig grunnlag. Forslaget ble forandret av partiledelsen.

F. H. Kjelstrup.

P.S. Ovenstående P.M. ble 5/9 1941 levert Generalleytnant Jüttner i Berlin og av ham videre-sendt til Reichskansler Hitler. Gjenpart ble samtidig sendt gjennom Reichskommisssar etter å være godkjent av Føreren for N.S.

Ad c.

På grunn av stedfunnen omorganisering av Den norske Legions feltbataljon i Tyskland var det et sterkt behov for supplering av styrken. Da frivillige i tilstrekkelig antall ikke hadde meldt seg, bestemte Føreren i oktober 1941 at Rikshirden skulle avgi 350 mann hertil. Legionen avga arbeidshjelp til Rikshirden for å få saken hurtig i orden, men resultatet lot vente på seg.

1943, august 16.

Aftenposten. Politifullmektig Ellisen dømt til døden og skult.

Politidepartementet meddeler:

Politifullmektig Gunnar Ellisen har 9. august 1943 gjentagende nektet å adlyde en av politimeessige grunner av Politipresidenten i Oslo utferdiget tjenstlig ordre. Som tilhørende politiet, der representerer Statens væpnede makt, ble han av politistrafferett funnet skyldig og på grunnlag av § 80, punkt 11 i den militære straffelov av 22. mai 1902 dømt til døden.

Etter at Politiministeren hadde stadfestet dommen og Ministerpresidenten hadde avslått benådning, ble dommen fullbyrdet i morgentimene 16. august 1943.

1943, september 26.

Av Terbovens tale på førermøtet.

Som germanere som bekrefter at det har en idealistisk og ikke en materialistisk verdensanskuelse, som bekjenner seg til et liv i kamp, og